

16. Adventi ima.

Örökkévaló Isten, gondviselő jó Atyánk!

Gyermeki alázattal nyitjuk imára ajkunkat ebben az ünnepi órában. Leborulunk előtted, hogy magunkba szállva felemelkedhessünk a lélek szárnyain Tehozzád. Halk szavakkal rebegjük imáinkat, hogy annál inkább meghalljuk a Te hangodat szivünknek minden dobbanásában. Elfáradt és roskadozó testet hoztunk magunkkal, hogy itt magunkhoz térjünk s Tebened bizó, imádságos lélekkel távozzunk a reánk bizott munkák, kötelességek elvégzésére. Ott kinn az életben annyiszor elfog minket a kétségbeesés s a gyöngeség vesz erőt rajtunk. Itt a Te szent házában megerősödünk és a bizakodás melegíti fel elhidegült érzéseinket. Ebben a tudatban állunk most is előtted jó Atyánk s háládatos lélekkel köszönjük Neked, hogy munkáink után egy szent pihenőre, egy boldog újjászületésre szent házába feljöhettünk. Eljöttünk imádkozni s imáinkban bűneinket megbánni. Eljöttünk, mert a próféta szava beledobant a szivünkbe: „Térjete meg!” Tudjuk Atyánk, hogy ez is a Te műved, a Te jószágodnak a jele. Te azt akarod, hogy tisztuljunk meg, hiszen oly sokszor vétkezünk; találjunk meg Téged, mert oly sokszor tévelygünk; hogy a szeretet parancsa legyen irányítónk, mert hiszen oly sokszor vezet a gyűlölség. Óh köszönjük jó Atyánk meg nem szűnő gondviselésed, amelylyel a bűn útjairól a tisztaság ösvénye felé vezérelsz minket. Ime! lelki szemeink előtt már tündöklék a karácsony az ő korzakalkotó történetével s mi mégis sötétségben bujdosók lennénk!? Értjük azt a szellemet, amely az új világ megteremtője s mi mégis ellene cselekednénk?! Érezzük azt a szeretetet is, amely dicsfényel sugározza be az egyszerű bölcsőt... Óh, mi oly sokat tudunk, látunk és érezünk s mégis lelkileg mily szegények vagyunk, ha a karácsonyi evangélium tükrében nézzük meg magunkat. Tudjuk ezt Atyánk s azért tartunk adventet. S hogy ez ne legyen hiába, hogy elhagyhassuk a régi bűnös utakat, a Te segítségedet kérjük a mi jó igyekezetünkre. Áldj meg Atyánk a megtérés vágyával s a megbocsátás szent bizakodásával. Töltsd be a szivünket igaz szeretettel, lelkünket erős hittel, hogy legnagyobb áldásaidnak birtokában lehessünk s a mi megtérésünk, megjavulásunk teljes és áldásos lehessen.

Óh készíts elé minket Atyánk a nagy ünnepre, hogy hiába ne lobogjon a szeretet szent tüze, hanem most előkészülvén, akkor betöltessünk általa. Taníts meg azért őszinteségre, igazmondásra, hogy előtted ne takargassuk hibáinkat, hanem megvalljuk azokat és megbánjuk, eképpen kötelezve el magunkat arra, hogy mi az „elközelített mennyország”-nak lakói kívánunk lenni. Szent fiad, az Úr Jézus nevében kérünk, hallgass meg. Ámen.

Nagy Sándor, székelyderzsi s. lelkész.

17. Imádság.

(Husvét előtti vasárnapokon).

Reménykedő szívvel, de aggódó lélekkel közelítünk feléd, óh végtelen jóságú Isten, szerető Atyánk! akinek céljait megfogni, útait belátni s akaratát megismerni gyöngé a mi rövid látásu értelmünk. Aggaszt az a gondolat, hogy vajjon méltók vagyunk-e Jézushoz, akire ezekben a napokban emlékezünk, aki a szenvedések és megpróbáltatások napjaiban a gyermeki bizalom megnyugtató érzésével imádkozott hozzád; aki a kísértések sötét óráiban is megtartotta hitét, bizalmát és az emberekhez való jó akaratát? Birunk-e avval a lelki erővel, amely őt fölüllemelte e földi lét sötét bizonytalanságain s avval az éber vigyázattal, amellyel a kísértések minden ostromának elene tudott állani? Bizony pirulva kell gondolnunk mellette önmagunkra, akik a hit, a lelki erő és éber vigyázat helyett haszontalan külsőségekben keressük a lélek békéjét, s azért az első csapás lesújt, az első megpróbáltatás hitlenné tesz s a kísértések első ostromának behódolunk. De aggodalmaink között mégis reményt ad az a tudat, hogy te a gyöngéknek, a kicsinyeknek és a tévelygőknek is Istene vagy; hogy élet fakad ott, ahol a te teremtő szavad megszólal; hogy világosság támad ott, ahol a te bölcseséged szórja sűgarait; áldás árad oda, ahová elérnek a te karjaid; s béke és nyugalom költözik oda, ahol te terjeszted szét atyai szárnyaidat.

Ez a hit új erőforrássá változik a mi lelkünkben s azért legyen bár sötét és lövises a reánk váró út s keserű a pohár, melyet meg kell innunk; legyen kétes és bizonytalan az ígéret földje, hova eljutni igyekszünk: de ha te jó Atyánk! velünk vagy, akkor könnyű és gyönyörűsége lesz az iga, melyet hor-

doznunk kell, a bizonytalan utak megvilágosodnak s a méltatlanság tövisszorosítja által okozott sebek nem fájnak; hanem a bizonytalanság bizonyossággá, a csüggedés elszánt akarattá s a töprengés mindent legyőző bátorsággá változik át a mi lelkünkben is. Így ingadozás nélkül követhetjük Mesterünket, nem csak akkor, amikor Galilea virágos mezőin jár, vagy a tengerparton megy és áhítatos sokaság hallgatja beszédeit; hanem akkor is és oda is, amikor szembe száll ellenségeivel, amikor megtisztítja a templomot, amikor egymagában virraszt a Getsemane kertben s amikor a kereszt sulya alatt roskadozik.

Óh dicsőítsd meg hát a te nagy erődöt a mi erőtlenségünkben, hogy mind halálig hiven megállhassunk a kötelesség útján. Megállhassunk még akkor is, ha vér és könny jelölné nyomainkat s kereszttel vállainkon a Golgotára kísérne a hálatlan sokaság. Taníts meg Jézussal együtt vigyázni és imádkozni, hogy ha eljön a kísértések nehéz órája, készületlen ne találjon, hanem legyünk felfegyverkezve a hit, az igazság és a szeretet paizsával. Ne emberi szerzéseken s földi hiábanvalóságokban keressük üdvösségünk biztosítékát, hanem az erények szolgálatában, a lélek nemesebb kincseiben, Jézus követésében és a te országod terjesztésében. Hallgass meg. Ámen.

Vári Albert

18. Imádság.

(Husvét előtti vasárnapokon).

Tégedet keres lelkünk, jó Atyánk, Istenünk, hogy most, amidőn az emlékezet fényénél bejárni készülünk azokat a helyeket, amelyek Jézus földi életének utolsó napjait örökítik meg: hozzá méltó érzelmek és elhatározások ébredjenek keblünkben. Mert a Te küldötted volt Ő, jó Atyánk, hogy legyen számunkra „út, élet és igazság“, hogy letegye azt a „fundamentumot“, amelynél mást senki sem vethet; hogy kősziklára építsen templomot, melyet az idők semmiféle áradata el nem sodorhat; hogy világosságot gyujtson, melynek fényénél tisztán lássuk meg hivatásunk szentségét. Amiképpen Te küldötted Őt, hogy benne és általa örömünkre add szent akarodat, édes atyai tanácsaidat: azonképpen te ébresztheted fel a mi lelkeinkben is azokat a nemes érzelmeket, tisztult gondolatokat és elhatározásokat, amelyek minket is a te jó gyermekeiddé s a Mester

igaz követőivé tehetnek. Óh, mert Te vagy jó Atyánk az az örök forrás, amelyből kiapadhatatlanul buzognak az élet ama vizei, amelyeknek üditő cseppjei új életet adnak az élet fáradt vándorainak, a létért való harcban kimerült és csüggedező lelkeknek. Te vagy a világosságnak az a végtelen tengere, amelyből fény derül a mi életünk homályos és bizonytalan útaira. És Te vagy az örökkön élő és mindig éber lelkiismeret, amely fölemel, vagy lesújt, aszerint, amint hallgatunk szavára, vagy engedetlenek voltunk vele szemben.

Aggódó lélekkel tekintünk reád óh szent és igaz Isten; mert félünk, hogy nem azon az úton járunk, amelyet a mi Mesterünk mutatott nekünk; hogy a szabadságot, mellyel Ő minket megszabadított, ismét a „szolgaság igájává” változtattuk; hogy az életnek ama tiszta vizei a mi kezünkben megromlottak s amaz égi világosságot a földi homály és felhő zárja el előlünk. Aggódunk, hogy az igaz hit előttünk elhomályosult, a vallás szentségét külsőségekben keressük s a „lélekben és igazságban” való szolgálat helyett üres külsőségekben s látszat szerint való életben keressük a lelki békességet. Ezekben és ezek által, mintha mi is a Jézus ellenségeinek a táborába szegődtünk volna; mintha Péterrel együtt megtagadtuk s Judással együtt elárultuk volna s a farizeusokkal együtt kiáltanók: „Feszítsd meg, feszítsd meg őt”.

Oszlasd el a homályt jó Istenünk, amely szemünk elől elzárja az evangélium tiszta világosságát, hogy értsük meg mi szerint „az Istenországa nem étel és nem ital, hanem igazság, békesség és a szentlélekben való öröm”. Taníts meg az evangéliumi igazságra, hogy „a lélek drágább, hogynem a lest”. Vezess el abba a házba, ahol Mária a Mester lábaihoz ülve hallgalja beszédét, hogy mi is a „jobb részt válasszuk”. Taníts meg Ő érette sok mindenől lemondani és áldozatot hozni, mint tette az a bethániai nő, aki alabástrom szelencéjének drága kenetét öntötte fejére. Tégy minket az ő hűséges követőivé, hogy meghallhassuk helybenhagyó ítéletét: „Jertek én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta. Mert éheztem és ennem adtatok; szomjuhoztam és innom adtatok; jövevény voltam és befogadtatok engem; meztelen voltam és megruháztatok; beteg voltam és meglátogattatok; fogoly voltam és eljöttetek hozzám”.
Hallgass meg. Ámen.

Vári Albert.

19. Vasárnap délelőtti ima.

(Bűnbánati időszakban).

Örök Jóság és Tökéletesség! Ki összessége vagy minden lelki gazdagságnak; kiapadhatatlan kútforrása mindannak, ami szép, jó és igaz.

Veled, akit csak a tiszta szivüek láthatnak meg egészen vigasztaló és megnyugtató közelségben, Veled szeretnénk ismét találkozni és lélekben egyesülni mi, pornak gyermekei és gyarlóságnak szülöttei. A Hozzád való közeledés szent sovárgásával szeretnők látni jóságos atyai arcodat és simogató tekintetedet s megfogni vezérlő kezedet.

Te közel vagy a töredelmes szivüekhez; Te előtted a bűnbánatos szív és alázatos lélek kedves áldozat — így tanítja igéd.

Te elébe mégy tárt karokkal a bűneiket őszintén megbánó tékozló fiaknak, akik a te atyai jóságod édes reményében közelednek Hozzád — így tanította ezt a te igaz és jó fiad, a mi nagy tanító mesterünk.

Ha tehát mi nem adhatunk semmit Neked, akitől van mindenünk; ha nem adhatjuk még azt a tiszta szívet sem, amelyet pedig az étellel együtt ajándékoztál nekünk; fogadd, óh fogadd el tőlünk áldozatul bár azt, amit egyedül adhatunk Neked, a töredelmes szívet és a nemes szándékot.

És mert Te a tenéked való ajándékozás által is gazdagabbá teszed az ajándékozó szívet: engeddd, kérünk, hogy mi is ma, e hajlékból távozva, a lélek kincseiben gazdagabbaknak érezhessük magunkat és valóban közelebb Hozzád. Engedd, hogy a te megáldó és megszentelő jóságodat innen való eltávozásunk után is dicsőíthessük.

Nem üres „Uram, Uram” kiáltásokkal. Nem léleknélküli szavak „zengő ércével és pengő cimbalmával”. Nem élettelen szertartások hideg formaiságaival. Hanem ételleljes, nem lankadó szeretettel irántad és embertestvéreink iránt; áldozatkészséggel és önmegtagadással, amelyek gazdagítanak a lélek javaiban; jóban való álhatatossággal, amely semmi háborgatásban el nem távozik Tőled, mert „sem mélység, sem magasság, sem jelenvalók és elkövetkezendők, sem élet, sem halál el nem szakíthatják a te szerelmedtől, amely van a Jézus Krisztusban”, akinek nevében esedezünk Hozzád: Mi Atyánk, édes Istenünk! Ámen.

Ürmösi Károly.

20. Ima.

(Tanév megnyitásakor.)

Örökkévaló Isten, minden jóknak adója, minden áldásoknak kimeríthetetlen kútfeje, mennyei édes Atyánk. Ime összegyűltünk ~~ismét a tudományoknak~~ ^{a te imádságod} szentelt hajlékba, hogy fel-ségedet imádjuk és segítségül hívjuk földi munkásságunk ^{újra} ez újabb esztendejének kezdetén.

Mint hajdan Izrael fiai a hálának, a tisztületnek, a szent megihletődésnek érzelmeivel közeledtek a jeruzsálemi templomhoz, úgy mi is a múlt dicsőséges hagyományai iránt táplált kegyeletes érzelmekkel, a pályánkhoz való ragaszkodás kiirt-hatatlan vonzalmával vágyódtunk és jöttünk ebbe a szent hajlékba.

Óh légy áldott, Atyánk, hogy életünknek vezére voltál idáig s hogy minket idevándorlásunkban megsegítettél.

Nagy a te jóságod, kifogyhatatlan szereteted, amelynek következtében megáldasz minket olyan ajándékokkal, amelyeket eléggé megköszönni és meghálálni sohasem tudunk.

A te végtelen szereteted munkája, hogy testben és lélekben megpihenve, módot és alkalmat találunk ~~is~~ ismét a munkálkodásra, az általad belénk oltott léleknek művelésére. A te szent lelked sugallatát követték azok a nagyok, akik áldozatos szeretetükkel lerakták az alapot e falakhoz. És a te szent lelkednek sugallatát kell, hogy kövessék mindazok, akik eljönnek ide, hogy saruikat megoldva alázzák meg magukat a te nagyságod előtt, amely az emberbe oltotta a tudásnak és a megismerésnek forró vágyakozását.

Mérhetetlen a tudás birodalma s mégis a legmélyebb és a legterjedelmesebb tudomány is milyen kicsiny és sekélyes tökéletességedhez viszonyítva. Sokféle lehet az ismeretnek tárgya, mint a fűszál a mezőkön és a levél a fáknak ágain. De minden megismerés befejezetlen anélkül, ha Tégedet meg nem foghatunk minden tudásnak és bölcsességnek vége és forrása. Ezért törekszünk, ezért igyekszünk megismerni Téged, Atyánk, ezért akarunk veled minél gyakrabban találkozni, Veled minél többször szembekerülni nemcsak a templomban, ahol imádkozunk, hanem akkor is, amikor a tudásnak fájáról szakítva, ismereteinket gyarapítjuk.

Szent és magasztos a hivatás, a pálya, amelyet nekünk osztályrészül juttattál, ahol a mindennapiság köréből kibontakozva, figyelmünket egészen Reád, a lelkiekre, a szellemiekre fordíthatjuk. Nekünk jobb alkalmunk van, mint sok más ember-társunknak arra, hogy olyan kincseket szerezzünk, amelyek örökkévalók.

Legyen áldott szent neved ezért is, mennyei édes Atyánk!

Amikor azonban erre a hivatásra, erre a szent és nagy feladatra gondolunk, elszorul szivünk. Elszorul szivünk, hogy vajjon méltók vagyunk-e a tisztségre, vajjon elég erősek vagyunk-e a munkának elvégzésére. Sokszor gyötör a tudat, Atyánk, hogy csak robotosai, napszámosai vagyunk az elhivatásnak, amely egész lelkünket át kellene, hogy hassa és Hozzád fölemelje. Sokszor megdöbbenünk saját magunktól, ha észrevesszük, hogy gyöngék és kicsinyhitűek vagyunk, hogy belső, lelki megszentelődés helyett külsőségekben keressük ki-elégítetésünket, hogy szent neveddel ajakunkon álpróféták leszünk s gögösen verjük mellünket akkor, amikor alázattal kellene fejünket meghajtani előtted: a szeretetnek és jóságnak, az igazságnak és megbocsátásnak örökkévaló Ura előtt.

Óh ne adj nekünk időt a gyöngeségre, Atyánk, hanem emeld fel sziveinket magadhoz s bűnös eltévelyedéseinkből vezess ki a Te útadra, az egyetlen, az igazi útra. Add, hogy nap-nap után tehessünk egy lépést áldott rendeltetésünk betöltése felé, amelyre elhívtál. Bocsásd meg gyarlóságunkat s acélozd meg erőnket Egyházunk magasztos céljainak munkálására.

nyelinket Áldd meg az intézetet, amely kebelébe fogadja *a mi kinc*smét s ebben áldd meg a vezetőket az egyháznak és elhivatásuknak szeretetével, a tudománynak bőségével és alázatosságával. Áldd meg az ifjúságot, amely nemes érzésektől áthatva kíván felkészülni a te országod terjesztésére. Áldj meg mindnyájunkat, kik itt vagyunk és azokat is, akik nincsenek itt a te benned való erős bizodalommal. Taníts minket bizni tebenned, de bizni önmagunkban is, mert bármilyen kedvező körülmények között sem érhetjük el azt, amire önmagunkat képtelennek tartjuk.

Ezekben kérünk, ezekben haltgass meg a Jézus nevében most és mindörökké. Amen.

21. Alkalmi ima.

(Egy felolvasás-sorozat megnyitásán).

Szent érzésekkel, áhítatos lélekkel hajtjuk meg fejünket előtted, mennyei édes Atyánk. Hála kel szivünkben, hogy megtartottál minket s megengedted, hogy egybegyűljünk itt a Te szent neved tiszteletére és a tudományok fejlesztésére emelt hajlékban.

Sokféle mód és alkalom van arra, hogy imádjunk Téged s bámuljuk a bölcsességet és a szeretetet, amellyel a világot és az emberiség életét kormányozod. Egyik ilyen alkalom az is, amikor visszatekintve a múltba, az emlékezés kegyeletes érzéseivel állítjuk magunk elé egyes kiváló egyének életét és alkotó munkáját, akikben Te magadat megdicsőítetted.

Sok alkotásod van a földön és a föld felett, amelyek csodálatra indítanak s amelyek mind a Te beláthatatlan nagyságodat és tökéletességedet hirdetik, de egyik sem áll hozzád olyan közel, mint az ember, akit, — mint az irás mondja, — saját képedre és hasonlatosságodra teremtetél.

A Te képedet őrizzük szivünkben s életünk legmagasabb célja sem lehet más, mint hogy méltók legyünk erre a nagy ajándékra, e szent és drága kincs megőrzésére, hogy tündököljön és ragyogjon mi bennünk, a mi testi és lelki életünkön keresztül a Te képednek mása, mint ahogy tündökölt abban a jelesünkben, akinek emlékezetére ez összejöveteleinket tartani kívánjuk.

Esdve kérünk, mennyei édes Atyánk, áldd meg a mi egybegyűlésünket. Add, hogy az itt elhangzottak szolgáljanak a mi lelkünk gyarapodására, életünk megnemesítésére, hogy új erővel és elhatározásokkal távozzunk innen minden egyes alkalommal.

Legyen áldott a megemlékezés és legyen áldott a léleknek az a vágya és törekvése, amely Feléd irányul. Szent fiadnak, a mindenek között legnagyobbak: Jézusnak nevében kérünk, hallgass meg könyörgésünkben. Ámen.

Dr. Varga Béla.

22. Templomszentelési ima.

(Nagyenyeden).

Ki nem lakozol kézzel csinált templomokban, de akit az egeknek egei sem foghatnak be, mégis elférsz egy parányi szív-

ben is, ha az áhitattal teljes, — Istenünk! Gondviselő Atyánk! Ime, ide jöttünk szívünknek áhitatos érzéseivel, ebbe a Te tiszteletedre emelt hajlékba, hogy itt lélekben imádjunk s igazságban való imádásodra is szent ösztönzést nyerjünk.

Gondolatunk oda vezet ugyan most is, ama nem emberi kéz csinálta templomba, amelynek boltozata az ég és föld, zengő orgonája a nagy mindenségnek s ebben a teremttel valóságoknak az éjszaka némaságában is Téged dicsőítő éneke, ahol az egymás után következő napok bőséggel prédikálják az ígét s az egymás után következő éjszakák tanítanak bölcsességre! Mert ott a semmi korlát által nem határolt roppant messzeségek birodalmában, ott látjuk igazán a Te teremtet, meglátó és világkormányzó hatalmadat a maga csodás nagyságában és utólérhetetlenségében.

Am, azért mi mégis itt keresünk Tégedet, emez emberi kéz és buzgóság által alkotott hajlékban, ahol testvériségünk és közösségünk tudata emeli föl tekintetünket Feléd és ad lelki szárnyakat, hogy Hozzád, a közös édes Atyához emelkedjünk gondolatainkkal és érzéseinkkel. Itt, ahol ígéd hirdeti: „Avagy nem tudjátok, hogy ti Istennek temploma vagytok s az Ő lelke lakozik tibenetek?”

Ide jöttünk, mert úgy érezzük, hogy az a vágy, mely feléd vonz és ösztönöz a Te házad javainak keresésére, ez a vágy a Te létednek legbeszédesebb bizonyossága — s egyben s legbiztosabb útmutató szövétnek ahhoz, hogy Tégedet megtaláljunk.

Ide jöttünk, Atyánk, hogy ezt a helyet Hozzád emelő áhitatos érzéseink által megszenteljük s a Te szent hajlékoddá tegyük. Mert úgy érezzük, hogy csak ott és akkor vagyunk igazán templomban, ahol és amikor szívünkben is templomot érezünk — áhitattal, hittel, bizalommal, alázattal és testvéries érzelmekkel teli templomot.

Ezek az érzések voltak eleitől fogva azok, amelyekből, mint tűzforrásokból, a templomépitő buzgóságnak lángja fakadt.

Mint bujdosó szolgád egykoron — a szent hajdankorban — egy álomból nyert felbuzdulást nagy elhatározásokra: úgy voltak a lelkekben — azután is, az idők folyamán — szent álmodozások: tettekre, elhatározásokra serkentő, szent egyházat szent-lélek templomaivá varázsoló felbuzdulások.

Igy volt ez ezen kicsiny gyülekezetben is, amikor ennek tagjai a hitelődőknek, a sok veszteséget szenvedett, de hitük-

ben és reményükben soha meg nem lankadt hitelődöknek példájáról emlékezve, gondoltak merészet és nagyot s legyőzhetetlen, semmi akadálytól és áldozattól vissza nem riadó elhatározással megépítették a Te tiszteletedre ezt a kicsiny hajlékot.

Hogy így volt, Neked legyen azért hála, óh gondviselő Istenünk, „akitől jön minden jó adomány és tökéletes ajándék”.

Neked legyen hála a templomépítő buzgóságért — s azért, hogy adtál e gyülekezetnek bölcs és lelkes vezetőket, lelkes és áldozatkész tagokat.

Hozzád szálljon hálánkkal együtt esedezésünk is a Te megszentelő áldásodért, amely legyen a buzgóságon, a nemes, jóakaratu szándékon, hogy ezek legyenek továbbra is forrásai e gyülekezetben minden szépnek, jónak és nemesnek s minden szükséges szellemi és anyagi javakban való gyarapodásnak és fejlődésnek.

Áldd és szenteld meg, óvjad és védelmezzed ezt a templomot s ennek híveit. Ezt a kicsiny gyülekezetet, amely helyet kér magának itt e nemes városban levő testvérgyülekezetek között; a Téged „lélekben és igazságban” imádni és a Te legjobb és igazabb Fiadat is követni vágyó vallásos érzés és áhital jogán.

Add e nemes városban a fajok és felekezetek között a testvéries megértés szellemét, azt a fennkölt érzést, amely közös, nagy emberi célok és eszmények érdekében mindig diadalmaskodni tud kicsinyes önzésen és hiúságon és kicsinyes önzésből és hiúságból származó féltékenység, irigykedés és bosszú alantos, nemtelen indulatain.

Áldd meg e nemes várost, ennek előjáróit, polgárait, faji és felekezeti különbség nélkül; áldj meg ebben minden templomot, iskolát, minden művelődési és közhasznú intézményt,

Áldd meg ez országot, ennek uralkodóját és tanácsadóit bölcsességgel és részrehajlatlan emberszeretettel.

Aldásod legyen szeretett unitárius egyházunkon, ennek fején, előjáróin és tagjain.

Minden igaz és jó emberen, minden nemes törekvésen, itt és mindenütt, most és minden időben.

Áldásod legyen közelebbről ünnepszentelésünkön, hogy az termékenyítse meg a sziveket, a Téged lélekben és igazságban imádásnak — a Te akaratodat cselekedni kívánó igaz vallásosságnak érzésével. Ámen.

Urmösi Károly, esperes.